

LĂTRI AȘTI

Unu

Întotdeauna am vrut să fiu bogat. Știu că probabil sună aiurea, dar ăsta-i adevărul. O mărturisire sinceră.

Cam acum un an, mi s-a împlinit dorința. După zece ani de ghinioane — o acumulare toxică de nesfârșite scrisori de respingere și „o să dăm mai departe asta“, obișnuita serie de cât pe ce („știi, chiar căutam așa ceva luna trecută“) și (bineînțeles) așteptarea zadarnică de a primi răspuns la telefoanele date — zeii întâmplărilor norocoase au hotărât, în cele din urmă, că merit un zâmbet. Și am primit un telefon. Rectific: am primit telefonul pe care oricine își câștigă existența din scris visează mereu să-l primească.

Telefonul a venit de la Alison Ellroy, mult răbdătorul meu agent literar.

— L-am vândut, David.

Inima mi s-a oprit câteva secunde. Nu auzisem cuvintele „l-am vândut“ fiindcă... în fine, sincer să fiu, nu mai auzisem vreodată acea propoziție.

— Pilotul, a spus ea.

— Pilotul de televiziune?

— Da. Am vândut *Cum să te vinzi*.

— Cui?

— FRT.

— Poftim?

— FRT — adică Front Row Television; adică cel mai istet și interesant producător de programe originale transmise prin cablu...

Inima mea avea acum nevoie de defibrilație.

— Știi despre cine vorbești, Alison. FRT mi-a cumpărat pilotul?

— Da, David. FRT tocmai a cumpărat *Cum să te vinzi*.

Pauză lungă.

— Plătesc? am întrebat.

— Sigur că plătesc. Crezi sau nu, e vorba de o tranzacție.

— Scuze, scuze... doar că, poți să-mi spui cât anume?

— Patruzeci de miare.

— Bine.

— Nu pari foarte entuziasmat.

— Sunt entuziasmat. Doar că...

— Știi: nu e tranzacția de un milion de dolari. Dar în orașul ăsta, acest gen de lovitură dată de cineva care nu a mai dat niciuna este un eveniment care se petrece de două ori pe an, în cel mai bun caz. Patruzeci de miare reprezintă suma standard pentru un pilot TV... mai ales pentru un scriitor după care nu s-a regizat nimic. Oricum, cu cât te plătesc cei de la Book Soup?

— Cincisprezece pe an.

— Așa că privește treaba în felul ăsta: dintr-o singură tranzacție tocmai ai obținut salariul pe aproape trei ani. Și ăsta-i doar începutul. Nu doar că or să cumpere pilotul... au de gând să îl și realizeze.

— Ți-au spus ei asta?

— Da, mi-au spus.

— Îi crezi?

— Scumpete, trăim în cea mai perversă capitală din univers. Totuși, s-ar putea să ai noroc.

Capul mi se învârtea. Vești bune, vești bune.

— Nu știi ce să spun, am zis.

— Ai putea încerca „Mulțumesc”.

— Mulțumesc.

Nu doar i-am mulțumit lui Alison Ellroy. A doua zi după ce am primit acel telefon, m-am dus la Beverly Center și am cheltuit 375 de dolari pe un stilou Mont Blank pentru ea. Când i l-am dat, mai târziu în acea după-amiază, a părut sincer emoționată.

— Știi că de când practic meseria asta e prima dată când primesc un cadou de la un scriitor?

— De când o practici?

— De trei decenii. Mă rog, cred că în toate există o primă dată. Așa că... mersi. Dar să nu crezi că am să ți-l împrumut ca să semnezi contracte.

Pe de altă parte, soția mea, Lucy, s-a îngrozit că am cheltuit atâția bani în numerar pe un cadou pentru agentul meu literar.

— Ce e asta? a întrebat ea. Ai obținut în cele din urmă un contract — cu retribuția minimă, aș putea adăuga — și te crezi dintr-odată Robert Towne?

— A fost doar un gest frumos, atâta tot.

— Un gest de 375 de dolari.

— Ne putem permite.

— Zău? Calculează, David. Pentru cele patruzeci de miare, Alison ia un comision de cincisprezece la sută. IRS o să umfle din rest treizeci și trei la sută, așa că o să rămâi cu ceva mai puțin de douăzeci și trei de miare, plus niște mărunțiș.

— De unde știi toate astea?

— Am calculat. Am calculat și datoria noastră însumată la Visa și MasterCard — douăsprezece mii, și crește lunar. Și la împrumutul pe care l-am luat ca să acoperim școlarizarea

lui Caitlin pe trimestrul trecut — șase mii, care și ăsta crește lunar. Mai știu și că suntem o familie cu o singură mașină într-un oraș în care mai toate familiile au două mașini. Iar mașina cu pricina este un Volvo vechi de doisprezece ani, care chiar are nevoie de reparații la cureaua de transmisie, lucru pe care chiar nu ni-l permitem fiindcă...

— Bine, bine. Am fost nesăbuit de generos. *Mea maxima culpa*. Și, apropo, îți mulțumesc că faci ceva pe faptul că mă grozăvesc.

— Fii sigur că nimeni nu face ceva pe faptul că te grozăvești. Știi ce emoționată am fost ieri când mi-ai spus. E ce-ai visat tu — *noi* — de unsprezece ani. Ce vreau să spun eu, David, e simplu: banii sunt deja cheltuiți.

— Bine, bine, punct țintit, punct lovit, am spus, căutând să închei subiectul.

— Și, cu toate că nici vorbă s-o invidiez pe Alison pentru stiloul Mont Blanc, poate ar fi fost drăguț dacă te-ai fi gândit în primul rând la cine ne-a ținut departe de Articolul 11 în toți acești ani.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Dar, hei, ne așteaptă vremuri bune. Suntem în bani.

— Sper să ai dreptate, a spus ea încet. Merităm o pauză.

Am întins mâna să o mângâi pe obraz. A schițat un zâmbet slab, obosit. Pe bună dreptate, fiindcă ultimii zece ani fuseseră pentru amândoi un urcuș anevoios pe o pantă abruptă. Ne cunoscuserăm în Manhattan la începutul anilor '90. So sisem acolo cu câțiva ani în urmă din natalul meu Chicago, hotărât să dau lovitură ca dramaturg. În loc de asta m-am pomenit punând în scenă piese hăt departe de Broadway și plătind chiria cu inventarul care se acumula la Gotham Book Mart. Mi-am luat un agent literar. A reușit să facă în așa fel încât piesele mele să fie văzute. Niciuna nu a fost montată, însă un scenariu — *O seară obișnuită în Oak Park* (o satiră neagră despre viața suburbană) — a fost jucat pe scenă de

Compania Teatrală de pe Avenue B (măcar nu a fost Avenue C). Lucy Everett era în distribuție. Într-o săptămână de la prima lectură, am hotărât că ne iubim. La vremea când piesa avusese trei reprezentații eram mutat în garsoniera ei de pe East 19th Street. Două luni mai târziu, a obținut un rol în pilotul unui serial de comedie pentru ABC, care se turna pe coastă. Îndrăgostit nebunește fiind, n-am ezitat o clipă când mi-a spus: „Vino cu mine”.

Așa că ne-am mutat în Los Angeles și ne-am găsit un apartament înghesuit, cu trei camere, pe King's Road în West Hollywood. Lucy a făcut pilotul. Eu mi-am transformat în birou al doilea dormitor, care era micuț. Pilotul a fost abandonat de rețeaua de televiziune. Eu am scris prima mea mostră de scenariu cinematografic, *Noi, cei trei morocănoși* — pe care l-am descris ca pe „un jaf sumbru de comic”, despre spargerea unei bănci pusă la cale de o mână de veterani ai războiului din Vietnam. N-am făcut nicio brânză cu scenariul, dar mulțumită lui am câștigat-o pe Alison Ellroy. Era printre ultimele exemplare dintr-o specie pe cale de dispariție — agentul literar independent de la Hollywood, care acționa nu din vreun monolit hiperarhitectural, ci dintr-un bloc mic de birouri din Beverly Hills. După ce a citit acest scenariu cinematografic „de comedie neagră” și piesele mele anterioare nepuse în scenă, m-a luat de client — dar mi-a și dat următorul sfat:

— Dacă vrei să-ți câștigi existența scriind la Hollywood, ține minte că trebuie să scrii generic... cu ocazionala înfloritură de „comedie neagră”. Dar numai o înfloritură. Bruce Willis reușește să facă remarci spirituale, dar tot îl lichidează pe teroristul neamț cu maxilar dăltuit în piatră și pe urmă își salvează nevasta din clădirea în flăcări. Ai prins ideea?

Categoric da. Și în anul următor am produs trei scenarii: un film de acțiune (teroriști islamici capturează un iaht în Mediterana, pe care se află toți cei trei copii ai președintelui

SUA), un film dramă de familie (mama suferindă de cancer încearcă să se apropie de copiii ei adulți pe care soacra ei nemernică a silit-o să-i abandoneze când erau mici) și o comedie romantică (un plagiat după *Vieți private*, în care doi tineri proaspăt căsătoriți se îndrăgostesc fiecare de sora, respectiv fratele celuilalt în timp ce se află în luna de miere). Toate cele trei scenarii respectau regulile genului literar. Toate cele trei scenarii aveau momente de „comedie neagră”. Toate cele trei scenarii au rămas nevândute.

Între timp, după ce pilotul de televiziune s-a dus la fund fără urmă, Lucy a constatat că ușile distribuirii rolurilor nu se deschideau larg în fața ei. Primea câte o reclamă pe ici, pe colo. A fost foarte aproape de a prinde un rol de oncolog înțelegător într-un film *showtime* despre un maratonist care se luptă cu un cancer osos. A candidat și la un rol de victimă violentă și strident de gălăgioasă într-un film care abunda în scene de violență stridentă. La fel ca mine, trecea clatinându-se din dezamăgire în dezamăgire. În același timp, contul nostru bancar a început să atingă zona roșie. Trebuia să ne găsim slujbe plătite ca lumea. Folosindu-mi gargara, eu am obținut o slujbă modestă de treizeci de ore pe săptămână la Book Soup (probabil cea mai bună librărie independentă din LA). Lucy a fost convinsă de o colegă șomeră, membră a SAG, să încerce vânzarea de produse prin telefon. Inițial, nu i-a plăcut deloc munca asta, dar actrița din ea a răspuns la rolul „de vânzare agresivă” pe care era silită să-l joace la telefon. Spre marea ei groază, s-a dovedit a fi un as în domeniul ăsta. Făcea bani frumoși — în jur de treizeci de mii pe an. A continuat să se prezinte la concursuri pentru roluri. Seria eșecurilor de a obține unul a continuat. Așa că s-a ocupat mai departe de vânzarea prin telefon. Apoi, în viața noastră a intrat Caitlin.

Mi-am luat liber de la Book Soup ca să am grijă de fiica noastră. Am continuat și să scriu — scenarii de film, o nouă

piesă de teatru, un pilot de televiziune. N-am vândut nici-una din astea. Cam la un an de la nașterea lui Caitlin, Lucy a renunțat la calitatea sa de membru al SAG și și-a luat licență de instructor pentru vânzarea prin telefon. Eu m-am întors la Book Soup. Adunat, venitul nostru net abia atingea patruzeci de mii de dolari pe an: un mizilic într-un oraș în care mulți băieți de viață cheltuiau patruzeci de miare pe an pe pectoralii lor umflați cu pompa. Nu ne puteam permite să găsim un apartament nou. Împărțeam un Volvo bătrâior care data de pe vremea primei administrații Reagan. Ne simțeam înghesuiți — nu doar din cauza lipsei de spațiu fizic de acasă, ci și din pricina faptului că ne dădeam tot mai mult seama că eram acum captivi în niște vieți banale cu orizonturi ce se îngustau continuu. Bineînțeles că eram încântați de fiica noastră. Dar, pe măsură cu trecerea anilor s-a accelerat — și amândoi am început să ne apropiem de patruzeci de ani —, fiecare a început să-l privească pe celălalt ca pe temnicerul său. Am încercat să facem față diverselor noastre eșecuri profesionale și înțelegerii faptului că, în vreme ce toată lumea pe care o cunoșteam culegea foloasele anilor de progres economic ai administrației Clinton, noi băteam pasul pe loc într-o existență anostă. Deși Lucy renunțase la orice speranță privind cariera de actriță, eu continuam să scot materiale pe bandă — spre marea ei exasperare, deoarece considera (pe bună dreptate) că principala povară a câștigării pâinii era pe umerii ei. Mă tot îndemna să renunț la aiureala de slujbă de la Book Soup — și să mă căznesc să-mi găsec o slujbă ca lumea. Iar eu mă opuneam, spunându-i că slujba de la librărie era potrivită pentru viața mea de scriitor.

— Viața ta de scriitor? a spus ea cu acel gen de sarcasm care e mai mult decât nimicitor. Nu mai vorbi prostii.

Firește că asta a declanșat una dintre acele dispute conjugale termonucleare, în care anii de resentimente, dușmăni

și frustrări conjugale acumulate pârjolesc brusc pământul de sub ambele perechi de picioare. Mi-a spus că sunt atât de egosist, încât pun cariera mea de scriitor, lipsită de orice perspectivă, înaintea binelui lui Caitlin. Am contract spunând că, pe lângă faptul că sunt un model de responsabilitate conjugală (ei bine, eram), integritatea mea profesională e tot intactă.

— N-ai vândut nici măcar un scenariu și îndrăznești să-mi spui că ești profesionist? a zis ea.

Am ieșit din casă ca o furtună. Am condus toată noaptea și am oprit abia la nord de San Diego, unde m-am plimbat pe plaja de la Del Mar, dorindu-mi să fi avut nesăbuinta să-mi continui drumul spre sud și să trec granița în Tijuana și să dispar din viața mea dezastruoasă. Lucy avea dreptate: ca scriitor eram un ratat... dar tot nu aveam de gând să-mi abandonez fiica din pricina unei crize de furie. Așa că m-am întors la mașină, am luat-o spre nord și am ajuns acasă chiar înainte de răsăritul soarelui. Am găsit-o pe Lucy complet trează, ghemuită pe canapeaua din sufrageria noastră vraiste, arătând mai mult decât amărâtă. M-am prăbușit în fotoliul din fața ei. Un răstimp foarte lung, niciunul nu a spus nimic. În cele din urmă, ea a rupt tăcerea.

— A fost îngrozitor.

— Da, am spus. A fost.

— N-am vorbit serios când am spus ce-am spus.

— Nici eu.

— Sunt al naibii de obosită, David.

M-am întins și i-am luat mâna.

— Nu ești singura, am zis.

Așa că ne-am sărutat și ne-am împăcat, apoi i-am pregătit lui Caitlin micul dejun, am urcat-o în autobuzul de școală și, pe urmă, am plecat amândoi la slujbele noastre — slujbe care nu ne făceau absolut nicio plăcere și nici măcar nu erau bine plătite. Când Lucy a ajuns acasă în acea seară, pacea

conjugală era restabilită — și n-am mai pomenit niciodată de cearta dușmănoasă. Dar odată ce ai rostit anumite lucruri, nu le mai poți șterge. Și, cu toate că încercam să ne purtăm ca și cum situația ar fi fost calmă, între noi exista acum un sentiment nerostit de răceală.

Niciunul dintre noi nu voia să privească în față acest adevăr, așa că amândoi ne vedeam mai departe de treabă. Eu am dat gata rapid un pilot de treizeci de minute pentru un serial comic de televiziune, intitulat *Cum să te vinzi*. Tema era încurcarea politică internă dintr-o agenție de relații publice din Chicago. Personajele erau un grup de nevrotici deștepți și țăfnoși. Și da, era o „comedie neagră”. Lui Alison chiar i-a plăcut — primul meu scenariu pe care l-a lăudat după mulți ani... chiar dacă umorul era cam prea „negru” pentru gustul ei. Totuși, i l-a dat șefului secției de dezvoltare a noilor proiecte de la FRT. La rândul lui, acesta l-a înmânat unui producător independent, Brad Bruce, care începea să-și facă un nume ca autor de seriale comice, sarcastice, pentru cablu. Lui Brad i-a plăcut ce a citit... și am primit acel telefon de la Alison.

Apoi lucrurile au început să se schimbe.

Brad Bruce s-a dovedit a fi acea specie rară — un tip care credea că ironia este singurul mod de a face față vieții din Orașul Îngerilor. Se apropia de patruzeci de ani, era din Milwaukee, din Vestul Mijlociu (Dumnezeu să-l ajute!) și ne-am plăcut imediat. Ba, mai mult, am stabilit repede un stil de lucru fluid. Eu răspundeam pozitiv notelor lui. Ne armonizam bine. Ne făceam reciproc să râdem. Și, cu toate că știa că asta era primul scenariu pe care reușisem să-l vând, mă trata ca pe un camarad veteran al războaielor de televiziune. La rândul meu, munceam din greu pentru el fiindcă știam că acum am un aliat... deși îmi dădeam seama și că dacă pilotul nu se realiza, atenția lui avea să se mute în altă parte.

Brad era un conducător plin de forță și chiar a realizat pilotul. Ba mai mult, a fost exact cum trebuie să fie un pilot: foarte bine regizat și jucat, turnat cu stil și amuzant. Celor de la FRT le-a plăcut ce au văzut. După o săptămână, m-a sunat Alison.

— Așază-te, a spus ea.

— Vești bune?

— Cele mai bune. Tocmai mi-a trimis vorbă Brad Bruce. O să te sune într-o nanosecundă, dar am vrut să fiu eu mesagerul. Așa că fii atent: FRT autorizează o primă serie de opt episoade din *Cum să te vinzi*. Brad vrea ca tu să scrii patru dintre ele și să supervizezi scenariul general al serialului.

Eram mut de uimire.

— Mai ești la telefon?

— Tocmai încerc să-mi adun falca de pe podea.

— Ei bine, las-o acolo până auzi cifrele din ofertă. Șaptezeci și cinci de miare pe episod — asta înseamnă trei sute de mii pentru scenariu. Cred că pot să-ți obțin o sută cincizeci de mii în plus pentru supervizarea celorlalte episoade, ca să nu mai spun de un „Creat de” și între cinci și zece la sută dividende pentru întreg serialul. Felicitări: ești pe cale să te îmbogățești.

Mi-am dat demisia de la Book Soup în acea seară. Până la sfârșitul săptămânii am cumpărat cu banii jos o încântătoare casuță în stil spaniol tradițional în Wiltshire. Bătrânul Volvo, plus o diferență de bani, a fost înapoiat firmei în schimbul unui Land Rover Discovery nou. Am luat în leasing un Mini Cooper S, promițându-mi un Porsche Carrera în cazul în care *Cum să te vinzi* reușea să ajungă la o a doua serie. Lucy era amețită de schimbarea situației noastre. Pentru prima dată în viața noastră, ne scăldam în confort material. Ne-am putut cumpăra mobilă ca lumea, aparatură modernă, etichete de firmă. Cum eu eram sub presiunea extremă a termenului-limită — aveam numai cinci luni pentru a livra cele patru

episoade ale mele —, Lucy a preluat sarcina decorării noii case. În plus, tocmai începuse să instruiască un întreg pluton nou de vânzători prin telefon — ceea ce însemna că și ea lucra douăsprezece ore pe zi. Singurul timp liber pe care îl aveam îi era dedicat fiicei noastre. Asta nu era un lucru rău — fiindcă atâta vreme cât zilele tale sunt ultraplaine, poți să continui să ascunzi sub o spoială înșelătoare crăpăturile care dau de gol o căsnicie a cărei structură e avariata. Amândoi eram mereu ocupați. Vorbeam despre minunăția acestui noroc neașteptat și ne purtam de parcă totul era ca înainte între noi... cu toate că amândoi știam că nu era deloc așa. Și erau multe momente de melancolie când mă pomeneam gândind că, departe de a îmbunătăți lucrurile între noi, banii ne îndepărtaseră și mai mult.

După aproape un an, când primul episod din *Cum să te vinzi* a fost difuzat și a devenit un succes instantaneu, Lucy s-a întors spre mine și mi-a spus:

— Cred că acum mă vei părăsi.

— De ce așa face asta? am întrebat.

— Pentru că poți.

— Asta n-o să se întâmple.

— Ba da, se va întâmpla. Pentru că asta cere scenariul succesului.

Bineînțeles că a avut dreptate. Dar nu s-a întâmplat decât după șase luni, vreme în care îmi schimbasem Minii Cooperul cu acel Porsche pe care mi-l promisesem. Nu numai că serialul a continuat cu episoade noi, ci m-am și pomenit dintr-odată subiectul unei considerabile atenții din partea publicului — deoarece *Cum să te vinzi* devenise cea mai tare emisiune de divertisment, ultimul răcnet musai de văzut al sezonului. Cronicile erau fantastice. *Esquire* a publicat un articol de cinci sute de cuvinte despre mine la rubrica „Oameni care ne plac”, în care eram considerat un „Tom Wolfe al televiziunii prin cablu”. N-aș putea spune că am obiectat. Și

n-am refuzat când *Los Angeles Times* mi-a cerut să dau un amplu interviu în care să vorbesc despre anii îndelungați petrecuți de mine în purgatoriul profesiei, despre lunga perioadă de la Book Soup și despre brusca mea ascensiune în „acea mică ligă selectă de scriitori deștepți din LA care nu scot lucruri la grămadă”.

Am pus-o pe secretara mea să decupeze acest articol și să i-l ducă lui Alison. Pe el era lipit un bilet pe care scrisese: „Mă gândesc la tine în general. Iubire și Sărutări. David”.

O oră mai târziu, la mine la birou a sosit un curier cu un plic căptușit de la agenția lui Alison. Înăuntru era o cutie mică de cadouri și un cartonaș: „Du-te naibii... Cu dragoste, Alison”.

În cutie era ceva la care râvneam de mulți ani: un stilou Waterman Edson — Ferrariul ustensilelor de scris, cu un preț de catalog pe măsură: 675 de dolari. Însă Alison își putea permite, întrucât contractul pe care îl încheiase pentru „participarea mea creatoare” la seria a doua din *Cum să te vinzi* valora cu puțin sub un milion... minus cei cincisprezece la sută ai ei, desigur.

Alison era citată în acel articol-profil despre mine din *LA Times*. Ca de obicei, a fost foarte haioasă, spunându-i reporterului că motivul pentru care nu m-a abandonat în toți acei ani proști a fost că: „El știe când să nu sune — și, crede-mă, în orașul ăsta sunt puțini scriitori cu talentul ăsta”. M-a surprins și printr-un lucru înduioșător pe care l-a spus: „El e dovada vie că talentul și perseverența dusă la extrem pot triumfa uneori la Hollywood. David a continuat să muncească pe rupe când mulți alți scriitori aspiranți ar fi renunțat de mult. Așa că merită totul: banii, biroul, secretara, recunoașterea, prestigiul. Dar cel mai important, acum i se răspunde la telefon, iar eu gestionez întâlnirile care i se solicită. Pentru că orice om deștept vrea să lucreze cu David Armitaje”.

Cum eram în plin stagiul de planificare a celui de-al doilea sezon din *Cum să te vinzi*, refuzam majoritatea întâlnirilor. Dar, la îndemnul lui Alison, m-am dus să iau masa cu o tânără cu funcție de decizie de la Fox Television, pe nume Sally Birmingham.

— Am întâlnit-o numai o dată, mi-a spus Alison, dar toată lumea din branșă mizează pe ea pentru performanțe. Are un fond mare la dispoziție. Și adoră fără rezerve *Cum să te vinzi*. De fapt, îl adoră într-atât, încât mi-a spus că ar fi gata să-ți dea un sfert de milion pentru orice episod-pilot de treizeci de minute la alegerea ta.

Asta m-a făcut să cad pe gânduri.

— Două sute cincizeci de miare pentru un episod-pilot? am întrebat.

— Da — și aș avea grijă să se țină de cuvânt.

— Știe că nici nu m-aș putea uita la vreun proiect nou până când nu termin cu noua serie?

— A anticipat asta. Și mi-a zis că e dispusă să aștepte. Vrea doar să semneze acum pentru pilot — pentru că, să privim adevărul în față, faptul de a fi pus mâna pe David Armitaje i-ar crește și ei valoarea de piață. Gândește-te la asta — dacă toate merg bine, ai să-ți iei liber șase săptămâni între seria doi și trei. Cât o să-ți ia să dai gata un pilot?

— Trei săptămâni, maximum.

— Iar celelalte trei săptămâni, stai pe o bancă undeva, dacă într-adevăr poți să stai liniștit atâta vreme, spunându-ți în sinea ta că tocmai ai făcut un sfert de milion în douăzeci și una de zile.

— Bine — mă voi duce să iau masa cu ea.

— Isteț băiat. O să-ți placă. E superinteligentă și frumoasă.

Alison a avut dreptate. Sally Birmingham era superinteligentă. Și era frumoasă.

Secretara ei o sunase pe secretara mea să aranjeze întâlnirea de la prânz la The Ivy. Mulțumită obișnuitului ambuteiaj

de pe 10 Street, am ajuns cu câteva minute mai târziu. Era deja așezată la o masă foarte bună. S-a ridicat să mă salute, și am fost fermecat pe loc (deși m-am străduit al naibii de mult să n-o arăt). Sally era înaltă, cu pomeți accentuați, pielea fără cusur, păr șaten-deschis tuns foarte scurt și un zâmbet poznaș. La început, am categorisit-o drept genul de produs năucitor de aristocratic al educației de pe Coasta de Est și al educației costisitoare și sofisticate care, fără doar și poate, a avut propriul cal până la vârsta de zece ani. Dar după cincisprezece minute de conversație, mi-am dat seama că reușise să submineze condiția de WASP* din Westchester County cu un amestec ingenios de erudiție și „școală a vieții”. Da, crescuse în Bedford. Da, urmasa Rosemary Hall și Princeton. Însă, deși era extraordinar de citită — și întru câțva cinefilă —, avea și capacitatea de a înțelege bine Hollywoodul în toată gloria lui nimicitoare. Mi-am dat seama de ce mahării de la Fox Television o prețuiau atât: era o performeră de clasă, dar una care vorbea pe limba lor. Și mai avea și cel mai uimitor răs.

— Vrei să auzi povestea mea LA preferată? m-a întrebat.

— Sunt gata.

— În regulă. Luna trecută luam masa cu Mia Morrison, șefa activităților corporației Fox. Îl cheamă pe chelner și zice: „Spune-mi ce apă minerală aveți”. Chelnerul, adevărat profesionist, nu clipește. În schimb, începe să le înșiruie: Păi, avem Perrier din Franța, și Ballygowan din Irlanda, și San Pellegrino din Italia...” Mia îl întrerupe brusc: „Oh, nu, nu San Pellegrino. E prea tare”.

— Cred că am s-o fur pe asta.

— „Poeții imaturi imită, poeții maturi fură.”

* WASP (White Anglo-Saxon Protestant) — persoană de rasă albă, de origine anglo-saxonă, protestantă, aparținând claselor înstărite și influente.

— Eliot?

— Așadar, chiar ai fost la Dartmouth? a întrebat ea.

— Mă impresionează documentarea ta privind trecutul meu.

— Pe mine mă impresionează cunoștințele tale despre domnul Eliot.

— Dar sigur ai luat referințele din „Patru cvartete” pe parcursul emisiunii mele?

— M-am gândit că ești mai mult genul de tip „Tărâmul pustiu”.

— Nu — e prea tare.

Nu doar că ne-am înțeles pe loc de minune, ci am și vorbit pe larg cam despre toate. Inclusiv despre căsătorie.

— Așadar, a spus ea, aruncând o privire spre verigheta mea, ești căsătorit sau ești *căsătorit*?

Tonul ei era lejer. Am răs.

— Sunt căsătorit, am răspuns. Fără subliniere.

— De cât timp?

— De unsprezece ani.

— Impresionant. Fericit?

Am dat din umeri.

— Nu-i ceva neobișnuit, a spus ea. Mai ales după unsprezece ani.

— Te vezi cu cineva în prezent? am întrebat, căutând să par nonșalant.

— A existat cineva... dar a fost o distracție minoră, nimic mai mult. I-am pus amândoi capăt cam acum patru luni. De atunci... zbor solo.

— N-ai făcut niciodată pasul conjugal?

— Nu... deși aș fi putut să fac ceva dezastruos — ca de pildă să mă mărit cu iubitul meu de la Princeton. Sigur că el a atacat subiectul — dar i-am spus că, de obicei, căsătoriile din colegiu au o durată de viață de doar doi ani. De fapt, cele mai multe relații sunt terminate când pasiunea devine